

عنوان مقاله:

الگوی مدیریت شهری یکپارچه در بحران

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی مدیریت بحران و HSE در شریان های حیاتی، صنایع و مدیریت شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

منصور پرمرد - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه پیام نور ارومیه

امامعلی عاشری - استاد دانشگاه پیام نور ارومیه

خلاصه مقاله:

روند شهری شدن به سمت شهر های بزرگ از سالها و حتی هزاران سال پیش آغاز شده است. این رشد سریع و بی رویه بیش از هر زمان شهرهای بزرگ را با خطرات طبیعی مواجه ساخته است. خطرات زیستمحیطی با خطرات احتمالی ناشی از فعالیت های انسانی و تأسیسات زیر بنایی تشدید یافته و محیط زیست را کاملاً تهدید می نماید تراکم بیش از حد فعالیت در شهرها، داراییها، تأسیسات زیربنایی و منابع تولیدی و خدماتی باعث آسیب پذیر شدن تعداد انبوهی از انسانها گردیده است. در کشور هایدر حال توسعه حدود 12 تا 15 سال طول می کشد تا جمعیت این شهر ها دو برابر شود ولی در قسمتهای فقیرتر این شهرها این افزایش تنها در مدت 7 سال انجام می پذیرد که این امر حاکی از آسیب پذیری مناطق فقیر نشین در شهرها می باشد. معیارهای ضعیف ساختمانی و استفاده از مصالح و مواد و نبود تأسیسات زیربنایی در کلیه مناطق شهرها باعث تشدید آسیب پذیری مناطق می گردد. فشار جمعیت، تمرکز کنترل نشده جمعیت در شهرها و تخریب محیط زیست در سال های اخیر موجب شده است که مسئولین امر با تمرکز بیشتر در خصوص آسیب های احتمالی برنامه ریزی نمایند. در این راستا مدیریت بحران سوانح طبیعی و نحوه دستیابی به یک سیستم منسجم همواره مد نظر مدیران و مسئولین کشورها قرار گرفته است. (ناطق الهی، : 1379 ص الف) گستره جغرافیایی ایران از نظر احتمال وقوع حوادث طبیعی، به ویژه زلزله و سیل یکی از آسیب پذیرترین بخش های کره زمین است و همه ساله وقوع این حوادث موجب خسارت های جانی و مالی فراوان می شود و گستره های شهری نیز همواره تجربه تلخی از بروز این گونه بلایا داشته اند و به نظر می رسد انجام برنامه ریزی خاص جهت مصون سازی هرچه بیشتر فضاهای شهری ضرورت دارد. تخریب سازه ها و ابنیه پس از وقوع بحران تنها، بعد ظاهری و نمایان فاجعه است، انهدام کامل واحدهای تولیدی، مزارع و کارگاه های صنعتی سبب از هم گسیختگی بنیان های اقتصادی در بخش های گوناگون تولیدی اعم از کشاورزی، صنعت و خدمات می شود به طوری که بعضاً بی ثباتی دولت ها را نیز به دنبال داشته است در کنار این صدمات مادی، ابعاد اجتماعی و فرهنگی آسیب ها بسیار گسترده تر و عمیق تر است. مرگ و میر نفوس، بی سرپرست شدن و از دست دادن دوستان و خویشان و خانه و مکان های مورد علاقه انسانی و مسائلی از این قبیل تنها جنبه هایی از صدمات وارده بر اجتماعات انسانی است در کنار آن باید بسیاری معضلات فرهنگی و اجتماعی مثل تعویق در امر آموزش و پرورش، نقصان در امر بهداشت و شیوع امراض مسری و روانی در افراد، ضعف کلی کالبد شهر و سیستم های خدماتی، تأسیساتی می تواند روزها و ماه ها بیچارگی مردم را تشدید کند. آزموده، و همکاران، : 1385 ص 31

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/362898>

